

INSPECTEUR
HOLLÄNDSKA
—
TERUGBLIK

Mirjam Everhard

Terugblik

Mirjam Everhard

1^e druk oktober 2024

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Leijp Vormgeving

Auteursfoto: Jan Geerling

ISBN 978-94-6464-222-3

ISBN e-book 978-94-6464-223-0

NUR 305/332

©2024 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Dit boek is fictie. Elke gelijkenis met personages of plaatsen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

*Voor Ali, mijn lieve moeder,
die trots op me is en vertrouwen heeft in alles wat ik doe.*

Proloog

Ik schrik van het geluid van de intercom. Het is bijna me-time. Ik heb mijn tijd verlummeld met denken. Een bezigheid waar ik mij nauwelijks tijd voor gun, maar met een lijntje coke is alles mogelijk. Op de display verschijnt Jeffrey's lachende gezicht. Zijn donkere haar, waar werkelijk niets mee te beginnen is, staat zoals gewoonlijk alle kanten op. Het maakt hem woest aantrekkelijk. Hij strijkt zijn tong met een veelzeggend gebaar langs zijn bovenlip. Lachend druk ik op de display om hem binnen te laten. Een paar tellen later zie ik hem naar de lift lopen. Ik trek mijn blouse naar beneden en maak de bovenste knoopjes los. Ik voel mij sexy en ben trots op mijn lichaam. Met wat cosmetische ingrepen zit ik strak in mijn vel. Geen vetrol te bekennen, in tegenstelling tot mijn vriendinnen die daar constant over lopen te zeuren. Snel schiet ik mijn rode hakken aan. Dit wordt een waanzinnige avond.

Verwachtingsvol loop ik naar de voordeur. Zoals gebruikelijk klopt hij één keer hard en twee keer zachtjes. Met een glimlach doe ik de deur open en staar verbluft naar Jeffrey. Shit, dit is Jeffrey niet!

1.

Het onderzoek gaat verder

Op de gang van het ziekenhuis zaten twee agenten die de boel nauwlettend in de gaten hielden. Vierentwintig uur per dag. Met respect werd Maja begroet toen ze haar politielegitimatie wilde laten zien. Het was niet nodig, ze herkenden haar. Een van hen deed galant de deur van de ziekenhuiskamer open en sloot die na enige seconden geruisloos.

‘Het spijt me.’ Ze was nauwelijks verstaanbaar. ‘Het spijt me ontzettend.’

Maja denkt voor de zoveelste keer terug aan die bewuste dag, twee dagen na de aanslag op haar leven. Ze zat naast Lena en hield haar hand vast. De vloeistof uit het infuus druppelde traag Lena’s lichaam in.

Het was een wonderlijk eerste verhoor geweest. Haar collega lag als een hoopje ellende in bed. Het zweet gutste met straaltjes langs haar gezicht en ze was onrustig. Ongecontroleerd schopte ze met haar voeten tegen het achtereind van het bed. Pas nadat een dienstdoende arts haar iets kalmerends had toegediend, was ze in staat tot een heel kort gesprek. Het was nauwelijks een verhoor te noemen. Het kwam erop neer dat ze was gebruikt om drugs door te sluisen naar Nederland. Ze was een piepklein radertje geweest in een heel groot web. Na vijf minuten kwam er niets zinnigs meer uit. Het laatste wat ze zei, voordat ze in een diepe slaap viel, was dat het haar ontzettend speet.

Maja was nog even gebleven. Verwonderd had ze zich afgevraagd hoe het mogelijk was om verliefd te worden op Le-

na. Het was van korte duur, dat wel, maar het had niet mogen gebeuren. Lena speelde een vies spelletje met haar. Een drugsverslaving doet rare dingen. Gelukkig had ze het overleefd toen ze haar meer dood dan levend in de achterbak van haar eigen auto vonden met een overdosis. Ze was gewikkeld in een grote groene plastic zak.

Maja zucht terwijl ze gas mindert. Ze heeft de toegestane tachtig kilometergrens fors overschreden met haar gepeins. Gelukkig is ze geen flitsers tegengekomen. In Zweden wordt je van tevoren met borden gewaarschuwd dat er een flitspaal komt. Het systeem werkt goed, iedereen houdt zich over het algemeen aan de maximaal toegestane snelheid. Veel Zweden rijden, tot haar grote irritatie, vaak langzamer dan de snelheid die ze mogen rijden. Het zal haar Nederlandse ongeduld wel zijn dat ze zich hier af en toe flink aan ergert.

In de achteruitkijkspiegel ziet ze dat Winner rustig ligt te slapen. Ze glimlacht en strijkt een weerbarstige pluk haar achter haar oor. De ruitenwissers gaan ritmisch heen en weer als het zachtjes begint te sneeuwen. De vlokken smelten onmiddellijk zodra ze het wegdek raken.

Ze voelt zich thuis in Zweden en is blij dat ze ruim vijf jaar geleden de stap heeft gezet om te emigreren. De taal is geen probleem. Mede door haar Zweedse moeder, die al ruim drieëndertig jaar in Nederland woont en daar als huisarts werkt. Helaas is de relatie met haar op dit moment niet echt geweldig.

‘Sanitaire stop, Winner.’ Maja parkeert haar auto op een van de besneeuwde, spekgladde plekken in het bos.

Hij is meteen klaarwakker. Zodra ze zijn tuigje losmaakt, springt hij enthousiast de auto uit. ‘Kom op maatje, we gaan.’

Huiverend ritst ze haar jas tot boven toe dicht en zet haar capuchon op. Winner wordt niet aangelijnd. Handig maakt hij misbruik van zijn positie en gaat er als een speer van door, nog voordat Maja hem kan corrigeren. Ze laat hem uitrazen. Hij heeft het verdiend na zo'n lange autorit. Ze trekt haar handschoenen aan en zet er meteen stevig de pas in.

Na drie kwartier zijn ze terug bij de auto. Winner laat zich gewillig afdrogen en kijkt haar daarna vragend aan. Maja moet lachen, diept uit een van de zakken van haar jas een hondenkoekje op en geeft het hem. Hij kauwt erop en slikt het meteen door. Vervolgens springt hij op de achterbank en gaat tevreden liggen. Ze kijkt verliefd en denkt: wat is het een goeie beslissing geweest om hem te adopteren. Ze zijn dikke vrienden en maatjes voor het leven.

Ze schrikt van het geluid van haar mobiel. Het is de hoofdcommissaris. Shit, hij zou vandaag terugbellen en vragen naar haar beslissing. Ze kan zichzelf wel voor haar kop slaan dat ze de belafpraak is vergeten. Nu geen uitstel meer.

Hij valt met de deur in huis. 'Weet je het al?'

Ook goedemorgen, denkt ze geamuseerd. 'Ik heb er lang over nagedacht, hoofdcommissaris.'

'Je mag mij voortaan Lennart noemen,' broemt hij.

Verbaasd houdt ze haar adem in en even weet ze niet wat ze moet zeggen. Het is heel bijzonder dat ze hem Lennart mag noemen. Niemand van haar collega's noemt hem bij zijn voornaam. 'Ja, ik heb een beslissing genomen. Ik ben voorlopig niet de juiste persoon om Sven op te volgen.'

Het blijft stil, ze hoort hem slikken. 'Ga door. Ik hoor een "maar".'

'Samen met Johan en Val wil ik verder werken aan de drugszaak.'

Dit is voor haar de enige juiste beslissing. Lennart moet alleen nog meewerken. Ze bijt nerveus op haar lip in afwachting van zijn antwoord.

‘Hum.’

Dat belooft niet veel goeds. Hij schraapt zijn keel en het blijft stil. Tot haar grote verrassing hoort ze hem even later zeggen dat het goed is.

‘Ga je ermee akkoord?’

‘Dat doe ik zeker. Ik snap dat deze vreemde zaak je niet loslaat. Het blijft bijzonder en ik begrijp dat je het tot een goed eind wilt brengen. Het zal alleen niet makkelijk worden.’

Maja stamelt een bedankje. Dit had ze niet verwacht.

‘Ik stel voor dat je op korte termijn met Winner teruggaat naar K mkoj. Ze redden het in Nel s voorlopig wel zonder jou. Vorm weer een team met Johan en Val en houd mij op de hoogte van de vorderingen.’ Abrupt, zoals ze gewend is, verbreekt hij de verbinding.

Ze heeft het niet eens in de gaten en stopt haar mobiel automatisch terug in haar kontzak. Langzaam maar zeker begint het tot haar door te dringen dat ze verder mag werken aan deze gecompliceerde zaak en nog wel samen met Johan en Val. Haar hart maakt een sprongetje. Wat zullen ze blij zijn, denkt ze, terwijl ze haar jas uittrekt en deze achteloos op de achterbank gooit. Onmiddellijk laat Winner van zich horen. Hij is het er duidelijk niet mee eens dat de jas boven op hem belandt.

‘Sorry maatje, dat is niet de bedoeling,’ zegt ze lachend. Ze plukt haar jas van de achterbank en legt deze naast zich neer op de passagiersstoel. Ze start de auto, maakt haar gordel vast en rijdt weg. Het pad naar de grote weg is nat en glibberig.

Ze is onderweg naar Seljo, haar opa. Straks zal ze hem voor het eerst ontmoeten. Sinds kort weet ze pas dat ze een opa heeft. Nog steeds neemt ze het Astrid, haar moeder, kwalijk dat zij haar nooit iets heeft verteld over haar Sámi achtergrond.

Maja huivert en voelt hoe de haartjes op haar onderarm recht overeind gaan staan. Ze zet de temperatuur op twintig en neuriet zachtjes mee met een razend populair nummertje op de radio. Zodra ze de weg opdraait, trapt ze het gaspedaal stevig in. Achter de wolken breekt aarzelend de zon door. Ze klapt het zonneschermpje naar beneden en zet haar zonnebril op. Het rusteloze gevoel blijft, ze heeft er de hele dag al last van.

Aan de telefoon klonk Seljo ontzettend hartelijk. Hij stond erop dat ze hem bij zijn voornaam noemde. Op de achtergrond had ze zijn hond vrolijk horen blaffen. Dat ze Winner mocht meenemen was een vanzelfsprekendheid. Seljo was net zo gek op honden als zij. Hij verheugde zich enorm op haar komst. Toch bleef ze nerveus. Astrid was niet op de hoogte van haar afspraak met Seljo. Bewust had haar moeder ervoor gekozen om het contact jaren terug te verbreken. Maar goed, dat moest ze zelf maar uitzoeken.

Op Maja's gezicht breekt een glimlach door als ze de plaats Arom binnenrijdt. Het is de eerste grote plaats in de buurt van Neläs, terwijl het toch zo'n honderd kilometer rijden is. Hier kan je goed shoppen. Nou ja, shoppen is een groot woord, denkt ze geamuseerd. Ze hebben in ieder geval een fantastische bakker, met een heerlijk assortiment aan taartjes. Het water loopt haar in de mond. Ze besluit te stoppen om, zoals naar goed Nederlands gebruik, een mooie bos bloemen te kopen. Krankzinnig duur zijn bloemen in Zweden, zeker in deze tijd van het jaar. Misschien houdt hij niet

van bloemen, aarzelt ze. Ze schudt de twijfel van zich af en koopt een mooie, maar waanzinnig dure bos.

2.

Seljo

Nog voordat Maja het pad naar de voordeur oploopt, verschijnt er een charismatische man in de deuropening. Ze blijft verbluft staan en gaapt hem met open mond aan. Gespierd, slank, een prachtig krullende grijze haardos en een indrukwekkende lengte. Hij heeft een hip baardje. Wow, is dit haar opa van vierenzeventig?

‘Kom binnen, kom binnen, wees welkom.’ Hij spreidt zijn armen.

Ze kan niet anders dan naar hem toe lopen en een knuffel geven. Wanneer ze in zijn omhelzing verdwijnt, knippert ze de opkomende tranen weg.

‘Meisje, meisje, wat was ik blij met jouw telefoontje,’ snift hij. ‘Wat een enorme verrassing.’

Hij blijft haar stevig vasthouden. De spanning die ze net nog voelde, glijdt van haar af. Heeft ze hier zo tegenop gezien?

Op de achtergrond blaft een hond.

‘Dat is Max,’ zegt Seljo met trots in zijn stem. Hij maakt zich los uit hun omhelzing en draait zich om. Met grote passen loopt hij naar binnen en doet de deur tussen de gang en woonkamer open. Een oogverblindende witte labrador dendert naar buiten.

‘Wat een prachtige hond.’ Maja is verrukt als hij braaf voor haar gaat zitten en met zijn neus onderzoekend tegen haar jaszak duwt. Ze pakt een hondenkoekje.

Seljo glimlacht van oor tot oor. ‘Dat zit wel goed tussen jullie.’

Al snel voelt ze een klik en na een uur lijkt het alsof ze elkaar al jaren kennen. Het is opmerkelijk dat ze hetzelfde beroep hebben. Seljo is bijna tien jaar gepensioneerd en heeft nog een zeer actief leven.

Winner en Max liggen gebroederlijk onder de eettafel. Het is een vredig tafereeltje. Na wat aftastend snuffelen, hebben ze elkaar geaccepteerd. Maja neemt een slok van haar koffie en kijkt naar buiten. Langzaam dringt het echt tot haar door dat ze een opa heeft. Ze heeft nog nooit een opa gehad. De ouders van haar stiefvader Lucas zijn al zo lang overleden, dat ze zich hen niet eens kan herinneren. En nu zit ze zomaar bij haar opa. Heel voorzichtig heeft ze hem verteld over zijn andere kleinkind; Ivalu, die als twee druppels water op haar lijkt en bijna even oud is. Het leek amper tot hem door te dringen toen ze vertelde dat Ivalu en zij dezelfde vader, maar wel andere moeders hebben. Ivalu is de dochter van haar moeders zus, Suzan, en zij is de dochter van Astrid. Ze zijn halfzusjes en tevens nichtjes.

‘Suzan is altijd al een bijzonder meisje geweest,’ zegt Seljo uiteindelijk. ‘Inger Astrid was de serieuze en ook de mee-gaandste van de twee.’ Hij weet dat Suzan jaren terug is overleden. Zijn ogen weerspiegelen het verdriet.

‘Wil je nog koffie?’ vraagt hij plotseling, terwijl hij onrustig met zijn vingers tegen de tafel trommelt.

Ze kijkt naar zijn vriendelijke gezicht. ‘Ja graag, je hebt erg lekkere koffie.’

‘Ik heb een bonenapparaat,’ vertelt hij trots. ‘Voor een fervent koffiedrinker als ik, is dat een must.’

Hij lijkt opgelucht dat er van onderwerp wordt veranderd. Snel pakt hij de twee mokken van tafel, staat op en loopt met een gefronst voorhoofd naar het apparaat. Hij zet de mokken neer en drukt vervolgens op de knop. Het apparaat doet, niet geheel geruisloos, de rest.

Het hele uur is Seljo alleen maar aan het woord. Af en toe kijkt hij op zijn telefoon. Soms geërgerd en soms opgewekt. Met een verdrietige blik in zijn ogen vertelt hij dat zijn vrouw Ava, eind oktober vorig jaar, na een kort ziekbed is overleden. Hij mist haar enorm. ‘Gelukkig heb ik Max, hij geeft mij afleiding. Ik ben gek op die hond.’

Bij het horen van zijn naam richt Max zijn kop op en gaat daarna verder met slapen.

‘Af en toe word ik gevraagd om mee te denken met ingewikkelde zaken waar ze bij de politie van Arom niet goed uitkomen. Ik denk dat jij mijn politiegenen hebt geërfd,’ zegt hij niet zonder trots.

Maja glimlacht als ze ziet hoe hij naar haar kijkt. ‘De zaak in Kōmkoj was moeilijk, maar het is ons gelukt om het op te lossen voor zover mogelijk.’

Hij trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Hoezo moeilijk?’ ‘Het is nog steeds onduidelijk hoe de drugs Zweden binnenkomen en verder worden verspreid. Het zal niet eenvoudig zijn, maar ik verwacht dat ik samen met mijn twee collega’s, en Winner natuurlijk, een heel eind zal komen.’

Seljo wrijft nadenkend in zijn handen. ‘Spannend, dat je verder werkt aan deze zaak.’

‘Ja, dat is het zeker. Ik vertrek binnenkort weer naar Kōmkoj.’

Hij knikt goedkeurend. ‘Je gaat het nog ver brengen, meisje.’

Dan vraagt hij aarzelend of hij Ivalu kan bezoeken. Er volgt een ongemakkelijke stilte. Is dit verstandig?

‘Ze is overgebracht naar een detentiecentrum, in afwachting van haar proces. Het zal maanden duren voor haar zaak wordt behandeld. Ze zit er voorlopig nog wel. Waarschijnlijk kun je haar bezoeken,’ zegt ze weifelend. Ze begrijpt goed dat hij wil kennismaken, maar de kans is groot dat

Ivalu weigert om hem te ontvangen. Ze mag dan wel haar halfzusje en nichtje zijn, het verschil tussen hen is zo groot dat ze zich werkelijk afvraagt of hij er goed aan zal doen.

‘Ik heb in ieder geval jou.’ Glunderend kijkt hij haar aan. ‘Ik ben zo dankbaar dat je contact met mij hebt opgenomen.’

Maja slikt een brok in haar keel weg. Ze tuurt naar buiten. De enorme tuin aan de achterkant van het huis is een paradijs voor Max. Hij heeft alle ruimte om lekker rond te rennen. De vrijstaande woning kijkt uit op een niet al te groot meer, waar op dit moment de ijsschotsen nog in drijven. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en ziet in de verte een zwemsteiger. ‘Zwem je ’s zomers in het meer?’

Seljo kijkt haar lachend aan. ‘Ik ben gek op zwemmen. Zodra het meer is opgewarmd, zwem ik elke dag. Het zal nog een paar maanden duren voordat het weer mogelijk is.’

Maja ontdekt steeds meer raakvlakken. ‘Ik ben ook gek op zwemmen, ik hou sowieso van sporten. Je moet tenslotte een goede conditie hebben bij de politie.’

Hij knikt. ‘Zullen we een rondje “meer” lopen? Als je zin hebt. Dan nemen we Max en Winner mee.’

‘Goed plan, Seljo, dan trakteer ik je na afloop op een lunch. Er is hier vast wel iets te vinden waar we lekker kunnen eten.’

Hij humt instemmend.

Seljo heeft een schat aan ervaring opgebouwd bij de politie. De laatste jaren, voor zijn pensionering, zag hij dat de drugscriminaliteit een steeds grotere rol ging spelen in zijn werk. Veel te weinig zaken werden opgelost. Hij drukt haar op het hart dat ze zorgvuldig te werk moet gaan bij het onderzoek. ‘Het zijn zware criminelen, Maja.’

‘Ik weet het, Seljo.’

Hij biedt spontaan aan advies te geven als ze met haar team ergens tegenaan loopt.

‘Als het nodig is, dan neem ik zeker contact met je op.’

Met een tevreden glimlach om haar lippen en een voldaan gevoel denkt ze 's avonds in bed aan Seljo. Wat een raakvlakken hebben ze samen. Gewoon griezelig. Ze mist Sven, haar mentor, enorm sinds hij met vervroegd pensioen is gegaan. Nu heeft ze weer iemand om mee te sparren. En die iemand is niemand minder dan haar opa.

Loom draait ze zich om en knipt het lampje dat op haar nachtkastje staat uit. Over een paar dagen is ze weer in K mkoj. Een dolenthousiaste Johan bood onmiddellijk aan om haar op te halen vanaf het vliegveld. Dat komt goed uit. Het scheelt autohuur.

Ze kijkt uit naar hun samenwerking bij het nieuwe onderzoek. Helaas moet ze wel weer vliegen. Ze voelt de bekende onrust in haar maagstreek. Vliegangst zal haar voorlopig wel blijven achtervolgen. Ze krult zich behaaglijk op, gaapt en maakt zich zo klein mogelijk. Het dekbed trekt ze zo ver mogelijk over haar hoofd en ze valt vrijwel direct in slaap.